

РЕШЕНИЕ

№ 2427

гр. София, 12.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 16.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **940** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.256 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. М. К. срещу отказ, обективиран в писмо № ИЛ-101/3/11.01.2023г. на изпълнителен директор на Агенция по геодезия, картография и кадастър /АГКК/.

В обстоятелствената част на жалбата се излага, че постановеният отказ е неправилен, защото заплащането на разноските по изпълнението било предвидено изрично в чл. 79, ал.1 от ГПК, като задължен за това заплащане е длъжникът АГКК.

В писмата си от 07.11.2022 г. и от 11.01.2023 г. ответникът твърдял, че в производството по реда на чл. 519, ал. 2 от ГПК не се налагало извършването на разноски, вкл. за наемане на адвокат. Това твърдение на АГКК не съвпадало със съдебна практика, която изрично приемала чл. 519 от ГПК като вид изпълнително производство, а не като изключение от принудителните изпълнителни производства.

Взискателите-неюристи срещу държавни учреждения, общини и държавата се нуждаели от специализираната юридическа помощ на адвокат. Защитата чрез адвокат била гарантирана и от АПК, и от ГПК чрез чл. 8, чл. 18 и др. от АПК, чл. 32, глава Десета „Правна помощ“ и др. от ГПК.

Претендира се отмяна на отказа на АГКК да заплати разноските на М. К. от изпълнението по чл. 519, ал. 2 от ГПК в размер на сумата от 200.00 /двеста/лева, представляваща хонорар, заплатен в брой по адвокатски договор № 013013/28.10.2022 г. Иска се и присъждане на разноски от 170.00 лева за настоящото производство.

В проведеното публично заседание на 16.02.2024г. жалбоподателката се представлява от адв. К. М., която поддържа оспорването на акта и моли за неговата отмяна.

Ответникът – изпълнителен директор на АГКК, чрез процесуален представител юрк. В. Д. в писмено становище изх. № 11-6/27.01.2023г. и изх. № 11-6/4/15.02.2024г. излага доводи за неоснователност по жалбата. Посочва, че съгласно чл. 519 от ГПК не се допуска изпълнение на парични вземания срещу държавни учреждения. Паричните вземания срещу държавни учреждения се изплащали от предвидения за това кредит по бюджета им. Горепосочената разпоредба се намирала в глава 46-та от ГПК, а именно „Изпълнение срещу държавни учреждения, общини и бюджетно субсидирани заведения“, но е ситуирана там като изключение, с оглед предвидения специален ред в изпълнителното производство по ГПК относно държавни учреждения, изключващ изпълнение на парични вземания срещу същите.

По отношение на искането на жалбоподателката за изплащане разноски в размер на 200.00 (двеста) лева, представляващи адвокатски хонорар за събиране на вземането, искането се явявало неоснователно и нямало как да бъде уважено, предвид наличието на изрична императивна разпоредба, забраняваща изпълнението на вземания на парични задължения срещу държавни учреждения и разписания в закона ред за удовлетворяване на паричното вземане (предвид статута на длъжника), който не налагал водене на дело и въобще използване на адвокатски услуги. Поради факта, че производство пред държавен орган изобщо не е предвидено, то нямало как да се дължат разноски във връзка с такова и в този смисъл посочената от жалбоподателката разпоредба на чл. 269 от АПК във вр. чл. 435, ал. 2 , т. 7 от ГПК била неприложима, тъй като разпоредбата на чл. 435, ал. 2 , т. 7 от ГПК се намирала в глава 39-та, Раздел I, а именно „Обжалване на действията на съдебен изпълнител“. С оглед изложеното, нямало основание за разходване на средства от държавния бюджет за изплащане на вземане за адвокатски хонорар, дължим въз основа на частноправни отношения.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235, ал.2 ГПК във вр. чл.144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

С Решение № 2201/04.04.2022 г. постановено по адм.дело № 7211/2021 г. на АССГ, 23 състав е била отменена заповед № 18-7319/02.07.2021 г. на началника на СГКК-С., в частта относно имот с идентификатор № 68134.108.193.3.32, като са били присъдени в полза на М. М. К. разноски на стойност от 460.00 лева.

С Определение № 8674/07.10.2022 г. по адм.дело № 8023/2022 г. на ВАС е била осъдена АГКК да заплати на М. К. още 460.00 лева разноски за производството пред АССГ и 330.00 лева разноски за производството пред касационната инстанция.

Издаден е бил изпълнителен лист от 18.10.2022 г., за осъждането на АГКК да заплати на М. М. К. съдебни разноски в общ размер на сумата от 1 250.00 лв.

Пред ответника е била депозирана молба № ИЛ-101/03.11.2022г. по реда на чл. 519, ал. 2, изр. 2 от ГПК за заплащане на сумата от 1 250.00 лева, както и сумата от 200.00 лева, представляваща адвокатско възнаграждение по договор № 013013/28.10.2022 г. или общо за сумата от 1 450.00 лева.

Не се спори между страните, че на 14.12.2022 г. АГКК е превела на М. М. К. сумата 1 250.00 лева, представляваща присъдените в съдебното производство разноски.

С писмо изх. № ИЛ-101(1)/07.11.2022 г. АГКК е уведомила М. К., че не дължи

разноските от 200.00 (двеста) лева, тъй като те не са по образувано изпълнително дело. Посочено е, че искането за изплащане разноски в размер на 200.00 (двеста) лева, представляващи адвокатски хонорар за събиране на вземането, не можело да бъде уважено, предвид наличието на изрична императивна разпоредба, забраняваща изпълнението на вземания на парични задължения срещу държавни учреждения и разписания в закона ред за удовлетворяване на паричното вземане (предвид статута на длъжника), който не налага водене на дело за реализиране на вземането и въобще използване на адвокатски услуги.

С ново писмо вх. № ИЛ-101(2)/16.12.2022 г. адвокатът на М. К. е информирал ответника, че съгласно чл. 269, ал. 2 от АПК и чл. 79 от ГПК разноските на вискателя за изпълнителното производство се дължат от длъжника, поради което е поискал повторно да бъде изплатена сумата от 200.00 лева.

С писмо изх. № ИЛ-101 (3)/11.01.2023 г., изпълнителен директор на АГКК е отказал да заплати разноските от 200.00 лв. в полза на М. М. К. поради неприложимост на чл. 269, ал. 2 от АПК. Изложено е, че от бюджета на АГКК няма как да бъдат разходвани средства за изплащане на хонорари въз основа на частноправни отношения.

При така установените факти, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима, депозирана на 17.01.2023г., при спазване на срока по чл.256, ал.1 от АПК. С определение № 9573/12.10.2023г. по адм. дело № 8605/2023г. на ВАС на РБ, II-ро отделение е прието, че „ във всички случаи, в които учреждениято откаже да заплати разноските по изпълнението, отказът бил той изричен или мълчалив, подлежи на контрол по реда на АПК и следва да бъде разгледан от административния съд“. Определението на касационната инстанция на основание чл.235, ал.2 АПК е задължително за настоящия съд и подлежи на безусловно изпълнение.

Производството по реда на чл.256 АПК, дава възможност за защита на гражданите и организациите срещу бездействието на администрацията, когато органите са задължени да извършат предписани от закона или подзаконов нормативен акт фактически действия.

Съгласно разпоредбата на чл.519, ал.2 ГПК / в ред. на нормата преди изм. ДВ. 11/2023г. в сила от 01.07.2024г./ „паричните вземания срещу държавни учреждения се изплащат от предвидените за това средства по бюджета им. За тази цел изпълнителният лист се предявява на финансовия орган на съответното учреждение. Ако няма такива средства, съответният първостепенен ръководител с бюджет предприема необходимите мерки, за да се предвидят най-късно в следващия бюджет“. В случая административният орган е нарочно сезиран с отправени до него писмени молби за изплащане на дължимите разноски по изпълнението. Искането е депозирано от упълномощен адвокат К. М., за което е представено изрично пълномощно в писмена форма, предвидена в чл.25, ал.1 от Закона за адвокатурата.

На основание чл.269, ал.2 АПК частните вземания на държавата и общините, вземанията за вреди от незаконосъобразните административни актове и от принудително изпълнение и другите частни парични вземания, породени или удостоверени от изпълнителни основания по чл.268 , както и вземанията за разноски, свързани с изпълнението, се изпълняват по реда на ГПК. По отношение на способите за изпълнение на парични задължения, между които попадат и разноските, свързани с изпълнението, чл. 269, ал. 2 от АПК препраща към ГПК, т. е. по реда на дял II – „Изпълнение на парични вземания“ от част V – „Изпълнително

производство“. Препратката към ГПК касае изпълнителните способности и правилата на ГПК намират само съответно приложение, което следва както от редакцията на разпоредбата на чл. 269, ал. 2 – вземанията за разноски се изпълняват по реда на ГПК, така и от систематичното място на уредбата за изпълнение на парични вземания, предвидена в ГПК.

Налице са различия в процесуалната уредба на изпълнителните производства по ГПК и АПК. Изпълнителните действия, извършвани по реда на ГПК могат да бъдат част от изпълнението по дял пети на АПК само в две хипотези: при неприложимост на АПК за изпълнение на частните вземания на държавата и общините, за вземанията за вреди от незаконосъобразните административни актове и от принудително изпълнение и за другите частни парични вземания, породени или удостоверени от изпълнителни основания по чл.268, както и за вземанията за разноски, свързани с изпълнението, и при законовата препратка по чл.288, ал.1 АПК за изпълнение на задължение за предаване на вещ. В останалите случаи на производството по дял пети, за изпълнение на основанията по чл.268 АПК, изпълнителното производство по ГПК не се прилага, а изпълнението се извършва с други, посочени в АПК процесуални действия / в този смисъл е разяснението дадено в тълкувателно постановление № 2/18.03.2019г. по т. дело № 1/2017г. на ВАС и ВКС на РБ/.

Въпреки, че принудително изпълнение срещу АГКК не е възможно, доброволно уреждане и заплащане на вземанията не е изключено. За представителство в тези отношения М. М. К. се е възползвала от правото си да наеме адвокат, който да я представлява и да извърши вместо нея необходимите правни действия за удовлетворяване на вземането. Въпросът за разноските в изпълнителното производство, е свързан с общия принцип за отговорността за разноски. Тази отговорност е уредена в общата част на ГПК, като в чл. 79 от ГПК е посочено от кого се понася в изпълнителното производство.

Както е застъпено в съдебната практика на ВАС на РБ, разноските по воденото производство (съдебно или изпълнително) не са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния административен акт (в случая заповед № 18-7319/02.07.2021 г. на началника на СГКК- С.). Те са последица и резултат от волята на жалбоподателката да се възползва от правото си да упълномощи адвокат за извършване на определени правни или фактически действия - за представителство пред АГКК и предявяване по реда и условията на чл. 519, ал. 2 ГПК на изпълнителния лист пред финансовия орган на учреждението. Предмет на изпълнителното производство по реда на АПК са както изпълнението на задължението, така и събирането на разноските по изпълнението – арг. от чл. 283 от АПК.

В тази връзка съдът намира за незаконосъобразно бездействието на административния орган да заплати на М. М. К. разноски по изпълнението, представляващи адвокатски хонорар на стойност от 200.00 (двеста) лева. След като няма спор по делото, а това е видно и от документите по преписката, че длъжникът е изпълнил задължението си към вискателя след започване на изпълнителното производство, то ще трябва да поеме и тежестта на такси и разноски по изпълнението, съгласно изричната разпоредба на чл.79 ГПК. Същите представляват реална вреда, настъпила в патримониума на М. М. К., доколкото са заплатени от нея на адв. К. И. М., но не са получени в следствие на реализираното изпълнение. Сумата от 200.00 (двеста) лева е заплатена в брой от М. М. К. при подписване на договор за правна защита и съдействие № 013013/28.10.2022г. и в тази част договорът служи за разписка,

удостоверяваща размера на хонорара. Съгласно чл.10, т.1 от Наредба № 1/09.07.2004г. на Висшия адвокатски съвет, минималният размер на адвокатския хонорар е 200.00 (двеста) лева, точно толкова, колкото е заплатен от М. М. К., поради което и не подлежи на редуциране от съда.

В производството по настоящото дело, ответникът в съответствие с доказателствената тежест, която носи /указания, дадени с разпореждане № 18.12.2023г./ не е представил доказателства за изпълнение на посоченото задължение, произтичащо от чл.79 ГПК за изплащане на дължимата парична сума, предвид на което съдът приема за доказано твърдението на М. М. К. за допуснато от ответния административен орган незаконосъобразно бездействие по смисъла на чл.256 АПК.

По изложените съображения ответникът следва да бъде осъден да изпълни вмененото му от закона задължение за фактическо действие, а именно да извърши парично плащане в полза на М. М. К., на сумата от 200 (двеста) лева, представляваща разноски по изпълнението, образувано въз основа на молба вх. № ИЛ-101/03.11.2022г.

Основателно е искането на представителя на жалбоподателя за присъждане направените по настоящото дело разноски, които са доказани в размер на сумата от 170.00 (сто и седемдесет) лева и представляват заплатена държавна такса от 10.00 (десет) лева и адвокатски хонорар от 160.00 (сто и шестдесет) лева по договор за правна защита и съдействие № 013021/17.01.2023г.

Мотивиран от горното и на основание чл.256 от АПК, Административен съд София-град, II-ро отделение, 22-и състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на М. М. К. отказ, обективиран в писмо № ИЛ-101/3/11.01.2023г. на изпълнителен директор на Агенция по геодезия, картография и кадастър, като:

ЗАДЪЛЖАВА АГЕНЦИЯ ПО ГЕОДЕЗИЯ, КАРТОГРАФИЯ И КАДАСТЪР да извърши парично плащане в полза на М. М. К. ЕГН [ЕГН] на сумата от 200.00 (двеста) лева, представляваща разноски по изпълнението – събиране на вземането по изпълнителен лист от 18.10.2022г., издаден по адм. дело № 7211/2021г. по описа на Административен съд София-град.

ОПРЕДЕЛЯ на основание чл.256, ал.3 АПК едномесечен срок за извършване на действието, който започва да тече от датата на влизане в сила на решението.

ОСЪЖДА АГЕНЦИЯ ПО ГЕОДЕЗИЯ, КАРТОГРАФИЯ И КАДАСТЪР с адрес: [населено място],[жк], [улица] да заплати на М. М. К. ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица], вх.1, ет.4, ап.16 сумата от 170.00 (сто и седемдесет) лева на основание чл.143, ал.1 АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 – дневен срок от уведомяване на страните чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд на Република България.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 138 от АПК.

Съдия: